

Ὁ Μάξιμος ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων εἴτινες δὲν ἀνέχονται ἀντιρρήσεις ἢ καὶ ἀντιποίησην δικαιωμάτων.

Ἡ κροσλὸς τὸν ἐγνώριζεν.

Καὶ εἰζέυρε καλῶς ὅτι ἂν ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐκπτώσεως τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας θὰ ὠμοιάζε πρὸς ἓνα τῶν τότε αὐτοκρατόρων.

Ὡς ἐκεῖνος, εἶχε καὶ οὗτος, βραχὺν τὸν λόγον, τὸ βλέμμα ψυχρὸν καὶ σκληρὸν ὡς ὁ χάλυψ.

— Εἶναι λοιπὸν ἔγκλημα, τὸ νὰ μ' εὐρίσκει ὠραίῳ ;

— Εἶναι ἔγκλημα τὸ ὅτι σοὶ τὸ λέγει ! Καὶ πῶς ἐγεννήθη ὁ μέγας οὗτος ἔρω ;

— Φυσικῶς ! εἰς τὴν μεγάλην ἐορτὴν ἦν πρὸς χάριν μου ἔδωσας.

— Ἐχόρευσε πολὺ μ' αὐτὸν τὸν νέον ;

— Ἥμπουσα νὰ τῷ ἀρνηθῶ αὐτὴν τὴν χάριν ; ἦτο τὸσφ γλυκὺς, τὸσφ δειλός, ὅταν τὴν ἐζήτη ! Ἡ παρακλήσις τοῦ ἦτο μελίρρητος ὡς τὴν μουσικὴν τοῦ Φάουστ, ὅταν προσφῆρῃ τὸν βραχιόνα εἰς τὴν Μαργαρίταν ! Μετὰ τὸ βάλει, μὲ ἔσυρεν εἰς τὸ θερμωκῆπιον, ἐν μέσφ τῶν ἀνθέων, ἅτινα μοὶ ἀνεπώλουν τὴν πατρίδα μου, καὶ ἐκεῖ, ὑπὸ τὰς βανανίας καὶ τὰς ροδοδάφνας, μοὶ ὤμωσεν ὅτι εἶναι πρόθυμος νὰ μοὶ χαρίσῃ τὴν ζωὴν του, τὴν περιουσίαν του, τὴν χειρὰ του, καὶ τὸ ὄνομά του ! Ἄκουεις καλῶς ; τὸ ὄνομά του ! Τί τρέλλα !

Ἡθέλησε νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἰδικοῦ μου πατρός ! ἀλλ' ἐκρατήθη.

Ὁ βαρόνος ἠκροῶτο μὲ τοὺς ὀδόντας συνεσφιγμένους καὶ τὰ χεῖλη κάτωχα.

— Ἡθέλησα νὰ τὸν διακόψω, ἀλλὰ ἀνακόπτει ἐν ἄχρῳ τὸν δρόμον ἀτμαμάξης ; Χείμαρρος ποιήσεως ἐξήρχετο τῶν χειλέων του οὐδὲν εἶδεν, ἔλεγε, δυνάμενον νὰ παραβληθῆ πρὸς ἐμέ, ὅτι εἶναι δούλος μου καὶ διὰ πάντοτε, καὶ αἱ προτάσεις ἔρρεον ἐκ τῶν χειλέων του ὡς τὸ ὕδωρ ἐκ τῆς πηγῆς. Ὡ ! οὐδέποτε ἐγένοντο εἰς γυναῖκα τοιαῦτα ἐνθερμοὶ προτάσεις ἔρωτος αὐτὸ δὲ συγκινεῖ ὀλίγον ! Ἐ, δὲν εἶναι ἀληθές ;

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡ γυνὴ ἠσθάνετο ἠδονὴν ἐρεθίζουσα τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν ὀργὴν τοῦ ἔραστοῦ της.

Καὶ ἐπρόσθεσε :

— Ἀλλὰ τὸν ἐδικαίωσα ἦτο παιδικὴ τρέλλα !

Καὶ τὴν φράσιν ταύτην ἐτόνισε μὲ πόθον καὶ μὲ τοιαύτην τρυφερότητα, ὥστε ἐπρόσθεσε ὁ Ροζενδάλ. Γυνὴ ἐκφράζουσα τὸσον οἶκτον διὰ τὰ ἐρωτικὰ παθήματα ἐνὸς νέου, δὲν θὰ βραδύνη νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον, τοῦ νὰ θελήσῃ νὰ τὸν παρηγορήσῃ !

— Ἐννοεῖς ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπέβλη μεταξὺ ἡμῶν μία ἐξήγησις καὶ ἰδοὺ διατί, εἰς τὰς ἐπιμύονους, εἰς τὰς συνεχεῖς αἰτήσεις του καὶ τὰς ἐνθέρμους παρακλήσεις του ἐνδῶσασα τὸν ἐδέχθη ; καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως εἰς ἣν κάθεσθε ὑμεῖς τὴν τῶρα, τῷ εἶπον ὅτι δὲν πρέπει πλέον νὰ με συλλογίζητε ἑνὸς, καὶ ὅτι πρέπει νὰ καταπνίξῃ εἰς τὰς ἀργανά του ἔρωτα, ὅστις εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀπάρξῃ ; ὅτι μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ ὑπάρχει ἄβυσσος, καὶ ἡ ἄβυσσος αὕτη ὑπάρχει τῷ ὄντι, διότι αὐτὸς φέρει τὸ ὄνομα

δ' Ἀρτὰν καὶ ἐγὼ ἐν τούτοις εἶμαι τὸ μονογενὲς αὐτοῦ τέκνον.

Καὶ ἐπρόφερε τὰς τελευταίας λέξεις μετὰ τινος ὑπερηφανίας.

Ἐπειτα ἐγερθεῖσα βραδέως ἦλθε πρὸς τὸν ἔραστὴν της.

Θωπευτικῶς, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς φλογερούς, τὰ χεῖλη ἐρυθρά ὡς τὸ αἶμα, ἔθεσε τοὺς βραχιόνάς της ἐπὶ τῶν ὤμων του καὶ τῷ εἶπεν :

— Ἄς ἀφίσωμεν πλέον τὸν Ρολάνδον αὐτὸν καὶ μὴ ἔσο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σκυθρωπός ; διέπραξα λοιπὸν πολὺ σπουδαῖον λάθος ; ἐτελείωσε πλέον, αὐτὸς δὲν θὰ ἐπανεέλθῃ.

Καὶ ἦτο ἐν τούτοις βεβαία περὶ τοῦ ἐναντίου, διότι πρὸ μικροῦ εἶχε λάβει παρ' αὐτοῦ ἐπιστολήν.

Ὁ Ροζενδάλ δὲν ἀπεκρίθη.

Τὴν κατέτρωγε διὰ τοῦ βλέμματος, ἀμφιταλαντευόμενος μεταξὺ τῶν ἀμφιβολιῶν περὶ τῆς πίστεως της καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν ἃς τῷ ἐνέπνεεν.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν, τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας ἠγέρθη κατὰ τὸ ἡμισυ καὶ ἡ Βαρβάρα ἐπρόβαλε τὴν εὐεῖδῃ στοργὴν αὐτῆς κεφαλὴν, λέγουσα :

— Ὁ κ. μαρκήσιος δ' Ἀρτὰν παρακλήει τὴν κυρίαν νὰ τὸν δεχθῆ.

Ἡ Μαρία - Εὐαγγελία κατέσκηπε λιοντὴν καὶ τὰ ὄμματα αὐτῆς ἐξέπεμψαν ἀστραπάς. Εὐτυχῶς ὁ βαρόνος εἶχε στραφῆ πρὸς τὴν θύραν καὶ ἡ σκληρὰ, ἡ σχεδὸν ἀγρία ἐκφρασις τῶν χαρακτηριστῶν τῆς κροσλοῦ ἐδείκνυεν ὀργήν.

Εἶχε παρασκευάσει τὴν συνάντησιν ταύτην ἀλλ' ἐν τῇ στιγμῇ τῆς πραγματοποιήσεως αὐτῆς, ἔστατο ἀναποφάσιτος, διστάζουσα μ' ὅλην τὴν ψυχραιμίαν της.

Ἡ σκηνὴ αὕτη ἠδύνατο νὰ συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ ναυαγήσῃσι τὰ σχέδιά της καὶ νὰ ἀπωλέσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν, ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως πρὸς τὸν ἔραστὴν αὐτῆς τῶν ὄσων τῇ ἐκρυσπεν.

Ἀλλὰ δι' ἐνὸς νεύματος ὁ βαρόνος ἐκράτησε τὴν θαλαμηπόλον.

— Στάσου, τῇ εἶπεν.

Καὶ ἀποτεινόμενος χαμηλοφώνως πρὸς τὴν κροσλόν,

— Ἐψεύδεσο ὅταν μὲ ἐβεβαίωσες πρὸ ὀλίγου, ὅτι δὲν θὰ ἐπανεέλθῃ ;

Ἐκείνη ἀπήντησε σταθερῶς :

— Οὐδέποτε ἐψεύσθη ; ἠδύναμην ἄλλως τε νὰ προῖδω ; ...

— Δέχθητι αὐτὸν λοιπὸν, ἀλλ' ἐγὼ κρυμμένος εἰς τὸ πλησίον δωμάτιον, θὰ βλέπω καὶ θ' ἀκούω τὰ πάντα, καὶ οὕτω θὰ γνωρίσω τὴν ἀλήθειαν.

Καὶ τείνων τὸν βραχιόνα του :

— Ἄς εἰσέλθῃ, τῇ εἶπε, καὶ σιωπῆ.

Καὶ τὸ παραπέτασμα τοῦ κοιτῶνος ἠγέρθη καὶ ὁ Ροζενδάλ ἠφανίσθη ὀπισθεν αὐτοῦ.

Εἶχε δὲ μόλις κρυβῆ, ὅταν ἡ Βαρβάρα ἀνήγγειλεν :

— Ὁ κ. μαρκήσιος δ' Ἀρτὰν.

Ἡ Μαρία - Εὐαγγελία ἔδειξε πρὸς τὸν μαρκήσιον κάθισμα ἐναντι τῆς μακρᾶς αὐτῆς ἔδρας καὶ ἐπερίμενε.

Ὁ Ρολάνδος ἦτο πελιδόνος οἱ χαρακτηρισ-

ρες τοῦ προσώπου του ἠλλοιώθησαν εἰς τὸ διάστημα τῶν παρελθουσῶν εἴκοσι τεσσάρων ὠρῶν, ὡς νὰ εἶχε προσβληθῆ ὑπὸ ὑπὸ νόσου θανατηφόρου.

— Ὑποφέρετε ; τὸν ἠρώτησεν ἡ νέα.

— Ναι, πάσχω ἐκεῖ καὶ ἐδῶ.

Καὶ ἔδειξε τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν καρδίαν αὐτοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια.]

TONY

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΟΥ ΕΡΩΣ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Πρὸ τινος εἶχον συμπλήρωσῃ τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος. Ἥμην ξανθός, ἰσχνός καὶ ἀναστήματος μετρίου. Ἡρωδίων διὰ τὴν παραμικροτέραν παρατήρησιν, διὰ τὸ τίποτε. Εἶχον τὸ ὕψος κόρης. Οὐδὲν εἶχε ταράξῃ τὴν γαλήνην τῶν πρώτων μου ἐτῶν, τὰ ὁποῖα διέρρευσαν καθαρὰ καὶ ἡσυχᾶ, ὅπως ἡ ἐπιφάνεια τῆς λίμνης, τὴν ὁποίαν οὔτε αὐτὴ ἡ αὐρα ριπιδώνει καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀγναντεύεται τὸ κυανοῦν χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ τοῦτο, διότι μέχρι τοῦ δεκάτου τρίτου ἔτους ἀνετράφη ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν αὐστηρῶν γονέων, ἀπὸ τῶν ὁποίων δὲν ἐχωρίσθη οὔτε μίαν ἡμέραν. Ἐσχον διδάσκαλον διὰ τὰ πρῶτα μαθήματα ἐξοχὸν ἄββᾶν, ὅστις μὲ μετεχειρίζετο ὡς φίλον καὶ τὸν ὁποῖον ἐνθυμούμαι ἀκόμη καὶ ἀγαπῶ. Μετ' ὀλίγον, ὅτε ἀπεκατέστη ἡ υἰεία μου, μὲ εἰσήγαγον εἰς τὸ καλλίτερον καὶ ἀριστοκρατικώτερον λύκειον.

Ἐδυσκολεύθη κατ' ἀρχὰς νὰ συνηθίσω εἰς τὴν νέαν ταύτην ζωὴν, μακρὰν τῶν μητρικῶν περιποιήσεων, ἐνεκα τοῦ δειλοῦ καὶ ἰδιοτρόπου χαρακτήρος μου, ἀπέφευγον τὰ παίγνια καὶ τὰς συνδιαλέξεις τῶν συμμαθητῶν μου, ἐμελέτων ρεμβάζων καὶ ὄνειροπολῶν.

Εἶχον ἓνα φίλον, ἓνα μόνον. Ὄνομάζετο Ἀνδρέας. Μεγαλείτερος ἀπὸ ἐμέ, ἂν καὶ εἶμεθα ἐν τῇ αὐτῇ τάξει, διεκρίνετο ἐπὶ ἐτοιμότητι. Φύσει εὐφρῆς καὶ δραστήριος ἦτο εἰδήμων εἰς ὅλα. Συνάειλεγόμεθα περὶ τῶν σπουδῶν μας, ἐκάνομεν μυριάς ἐκμυστηρεύσεις. Μοὶ εἶπε συμβουλὰς καὶ ἐφρόντιζε περὶ ἐμοῦ πατρικῶς.

Εἶχον ἀναγνώσῃ κατὰ τὰς παύσεις πολλοὺς συγγραφείς, ἰδίως ποιητάς, τὸν Λαμαρτίνον, τὸν Οὐγκὼ καὶ ἄλλους, ἐκτὸς τοῦ Μυσσέ. Μοὶ ἐφαινετο, ὅτι ἤμην ποιητής, ἀνυψούμενος κατὰ τὰς ὥρας τῶν ὄνειροπολήσεων εἰς νέαν μακρὰν τῶν γηίνων. Ἡρεσκόμεν μεθ' ὑπερηφανίας εἰς τὴν κατάστασιν ἐκείνην τοῦ πνεύματος, ὅπου ἡ ἀνθρωπότης φαίνεται, προτοῦ τὴν γνωρίσῃ τις, ἀξία περιφρονήσεως, ὅπου νομίζει τις ἑαυτὸν μέγα πνεῦμα, πρὶν κατορθῶσῃ ἀκόμη τίποτε. Ἐνίοτε ἐρωτικαὶ ἐμπνεύσεις μὲ προσέβαλλον, ἐσκεπτόμην τὴν Ἐλεονώραν, τὴν Λαύραν καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω τὰ χεῖλη μου ἐφέλλιζον ἐρωτικούς στίχους, τοὺς ὁποίους ἄλλοτε εἶχον μάθη. Ν' ἀγαπᾶ τις ! Δι' ἐμὲ ἡ φράσις αὕτη ἤρχισεν νὰ λαμβάνῃ αἰσθησὶν ἀόριστον, εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ πλήρη θεληγῆ-

τρων. Ἐφραναζόμενη ἔρωτα τόσον αἰθέριον, τόσον ποιητικόν, ὥστε ὁ λεπτότερος πλατωνισμὸς θὰ ἦτο πρὸ αὐτοῦ αἰσθημα κινόν. Ἡ γυνὴ παρίστατο πρὸ ἐμοῦ ὡς λατρευτόν ὄραμα καὶ πρὸ τῆς εἰκόνας ἀθῶας δεκαεξαέτιδος παρθένου συνεκεντροῦντο ὄλαι αἱ σκέψεις καὶ ὄνειροπολήσεις μου.

* *

Τὸ εὐρὺ οἰκοδόμημα, ἐν τῷ ὀπίῳ ἤμην φυλακισμένος, κείμενον εἰς ἓν τῶν προαστείων τῆς πόλεως, συνέκειτο ἀπὸ διάφορα διαμερίσματα, δυνάμενα νὰ περιλάβωσι μετ' ἀνέσεως πλείονας τῶν τριακοσίων μαθητῶν. Δύο μεγάλοι αὐλαὶ σκιαζόμεναι ἀπὸ καστανέας καὶ ἀκακίας καὶ χωριζόμεναι διὰ τοῦ κεντρικοῦ κτιρίου συνώρευον μὲ δύο ὠραίους κήπους, γεμάτους ἀπὸ ἄνθη καὶ καρποφόρα δένδρα.

Εἰς τὸ βάθος τῆς μιᾶς αὐλῆς ὑπῆρχε μικρὰ θύρα ἄγουσα εἰς στενὴν δενδροστοίχίαν, διὰ τῆς ὁποίας ἐφθάνε τις εἰς τὸ διαμέρισμα τῶν θερμῶν λουτρῶν, τὰ ὁποῖα καταλλήλως διασκευασμένα ἐχρησίμευον διὰ τοὺς μαθητὰς τοῦ Λυκείου.

Εἶχον συνεχῆ ἡμικρανίαν, νευρικός δὲ ταραξείς. Ὁ ἰατρός μὲ διέταξε νὰ κάμνω λουτρά δις τῆς ἐβδομάδος. Τὴν τρίτην λοιπόν καὶ τὴν παρασκευὴν, καθ' ἣν ὥραν οἱ συμμαθηταὶ μου ἐμελέτων, διηρχόμενη τὴν ἔρημον αὐλὴν καὶ διὰ τῆς δενδροστοίχιας ἐφθανα εἰς τὸ διαμέρισμα τῶν λουτρῶν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ νοσοκόμου, ὅστις ἐπανῆρχετο νὰ μὲ παραλαμβάνῃ μετὰ τὸ πέρας τοῦ λουτροῦ.

Τὸ ἄνω πάτωμα τοῦ οἰκήματος, ἐν τῷ ἰσογαίῳ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον οἱ λουτήρες, κατεῖχεν ἡ ἰδιοκτήτρια κυρία Δουπρέ, ἐνοικιάζουσα δωμάτια ἐπιπλωμένα εἰς τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ ἱππικοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ στρατὸν ἦτο πλησίον.

Πρὸ τοῦ οἰκήματος τούτου ἐξετείνετο ὠραῖος κήπος πλήρης ἀνθέων, μὲ δενδροστοίχιας καὶ μὲ μεγάλα ἄνθηρα.

Ἡμιάνισγον τὸ παράθυρον καὶ ἀπεθύμαζον τὴν μαγευτικὴν ἐκείνην τοποθεσίαν. Ἦτο Μάϊος. Ἐπειδὴ ὁ νοσοκόμος ἐβράδυνεν, εἰσῆλθον μὲ δειλίαν εἰς τὸν κήπον καὶ βαδίζον ἀκροποδητὶ παρετήρησα ἐν τῷ μέσῳ πλαισίου ἐξ ἀνθέων καὶ κλημάτων μὲ σταφυλὰς νεαρὰν κόρην, ἣτις ἐκάθητο κατασκευάζουσα τάπητα. Ἦτο ἡ θυγάτηρ τῆς κυρίας Δουπρέ ὠραία καὶ ξανθόχρους, περὶπου δεκαοκταετίας.

Ἐσταμάτησα διὰ νὰ θαυμάσω τὴν ὠραίαν ἐκείνην μορφήν, ἀλλ' ἀκούσας τὰ βήματα τοῦ νοσοκόμου ἔδραμον πρὸς αὐτὸν καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸ Λύκειον ὑπὲρ τὸ δέον συγκεινημένους.

* *

Τὰς ἀκολουθοῦσας ἡμέρας ἤμην σύννους καὶ μελαγχολικός. Ἦρχισα νὰ παραμελῶ καὶ τὴν μελέτην καὶ τὰ ἄλλα καθήκοντά μου.

Ὁ Ἀνδρέας μοῦ ἔλεγεν :

— Ἐχεις παράδοξον ὕψος. Τί σοῦ συμβαίνει ;

Τῷ ἀπῆνταν μὲ ὕψος μυστηριώδες, χωρὶς νὰ τῷ δίδω πολλὰς ἐξηγήσεις.

— Χωρὶς ἄλλο, ἀγαπητέ, εἶμαι ἔρωτευμένος.

Ἦμην ἔρωτευμένος, κατὰ τὸ φαινόμενον τοῦλάχιστον, διότι πᾶσαι αἱ ἰδανικαὶ σκέψεις μου ἦσαν ἀφωσιωμένα ἐπὶ τῆς ἐξαισίας ἐκείνης ὑπάρξεως, εἰς τὴν ὁποίαν προσέειδον ὅλα τὰ προτερήματα, ὅλα τὰ θέλγητρα. Περιέμενον μετὰ ψυχικῆς ἀγωνίας, μειγμένης μετὰ φόβου καὶ ἐλπίδος, τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν θὰ ἠδυνάμην νὰ τὴν ἐπανιδῶ, νὰ τῇ ὀμιλήσω ἴσως . . .

Τὴν Παρασκευὴν ἐνεδύθην μετὰ περισσῆς φιλοκαλίας καὶ προσοχῆς. Ἔδεσα καταλλήλως τὸν λαιμοδέτην μου καὶ ἀνεχώρησα μὲ πάλλουςαν καρδίαν διὰ τὸ λουτρόν.

Κατῶρθωσα νὰ τὸ τελειώσω πολὺ πρὸ τῆς κανονικῆς ὥρας τῆς ἐπανόδου. Ἐξῆλθον τοῦ θαλαμίσκου καὶ διῆλθον πλησίον τῆς θέσεως, ἐν τῇ ὁποίᾳ τὴν εἶδον πρώτην φορὰν.

Ἐκάθητο εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ τάπητος.

Τὴν παρετήρουν μετὰ δειλίας. Εἶχε κανονικὴν κατατομήν, ἐρυθρὰ χεῖλη καὶ ὀφθαλμούς ἐκφραστικούς καὶ γλυκεῖς.

Ἐπίσασα καὶ ἐξαναπέρασα πρὸ αὐτῆς χωρὶς νὰ κινήσω τὴν περιέργειάν της.

Ὅτε ἐπὶ τέλους ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, ἀπεκαλύφθη εἰς ἐνδειξὴν χαιρετισμοῦ, ὃν μοὶ ἀνταπέδωκε. Μοὶ ἐφάνη, ὅτι διέκρινά ἀδιόρατον μειδιάμα ἐπὶ τῶν χειλέων της. Θὰ ἐλάμβανον τὴν τόλμην νὰ τῇ ὀμιλήσω, ὅτε μεγαλόσωμος ἀξιωματικὸς τῶν ὀραγῶν μου παρημπόδισε τὰ σχέδια.

— Λιζέτα, ἐφώναξεν ἡ κ. Δουπρέ, ὁ κ. Φαλανδερὲζ ζητεῖ μίαν πληροφορίαν.

Τὸ ἐσπέρας εἶπα εἰς τὸν φίλον μου Ἀνδρέαν μὲ ὕψος θριαμβευτικόν :

— Τὴν εἶδα καὶ μοῦ ἐμεδιάσεν.

* *

Τὴν ἐπομένην τρίτην τὸ λουτρόν μου δὲν διηρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Εἶχον τόσον ὄνειροπολήσει ἐπὶ τοῦ παρθενικοῦ ἐκείνου μειδιάματος, ὅπερ μὲ ἐνεθάρρυνε νὰ θριαμβεύσω τῆς φυσικῆς δειλίας μου, ὥστε ἐπεθύμουν διακαῶς νὰ τὴν ἐπανιδῶ, νὰ τῇ ὀμιλήσω.

Ποία εὐτυχία ! Ἦτο μόνη.

— Δεσποινίς, τῇ εἶπον ὑποκλινόμενος, τὸ λουτρόν μὲ ἐκούρασε πολὺ σήμερον. Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ περιμένω ἐδῶ τὸν νοσοκόμον τοῦ Λυκείου ;

— Εὐχαρίστως, κύριε, ἀπεκρίθη διὰ τῆς γλυκεῖας φωνῆς της, καθήσατε.

Ἐκάθησα τεταραγμένος, διότι δὲν εἶχον προῖδῃ τόσον αἰφνιδιαίαν ἐπιτυχίαν. Περίστρεφον τὸν πῖλον μεταξύ τῶν δακτύλων μὴ εὐρίσκων θέμα συνδιαλέξεως.

Ἐκείνη παρετήρησε τὴν στενωχωρίαν μου καὶ μετὰ γενναιοφροσύνης ἦλθεν εἰς βοήθειάν μου.

— Σεῖς, λοιπόν, κύριε, μὲ ἠρώτησεν, ἔρχεσθε τακτικὰ δις τῆς ἐβδομάδος ;

— Ναί, δεσποινίς.

Καὶ ἐξηκολούθησε συνδιαλεγόμενη μετὰ χάριτος καὶ περισσῆς εὐφρολογίας. Ἐλαβον θάρρος καὶ τῇ ὀμιλήσα περὶ τῆς βροχῆς

καὶ τοῦ ὠραίου καιροῦ, περὶ τῶν ἀνθέων, τὰ ὁποῖα τὴν περιέβαλλον, περὶ τοῦ τάπητος τὸν ὁποῖον ἐπλησίασε νὰ τελειώσῃ. Τῇ ἐξωμολήθη τὸν πρὸς τὴν ποίησιν ἔρωτά μου. Καὶ ἐκείνη ἐλάτρευε τὸν Λαμαρτίνον, ὅπως ἐγώ, ὠνειροπόλοι ἐπίσης νυκτερινούς περιπάτους παρὰ τὴν ἀκτὴν ἀκούουσα τὸ ἄσμα τῶν κωπηλατῶν.

Συνεννοούμεθα καθ' ὀλοκληρίαν. Μοὶ εἶπεν, ὅτι πρὸ ὀλίγου ἀνέγνωσε τόμον ὠραίων ποιημάτων, τὸν ὁποῖον ἐλαβεν ἐκ τῆς πλησίον τραπέζης καὶ μοὶ τὸν ἔδωκε, προσθέτουσα :

— Θὰ τὸν ἀναγνώσητε καὶ θὰ μοῦ εἴπητε τὴν γνώμην σας.

Ἀνεχώρησα πιέζων ἐπὶ τοῦ στήθους μου τὸν μικρὸν τόμον τῶν ποιημάτων τοῦ Louis Veuillot.

* *

Κατὰ τὰς δέκα πέντε ἡμέρας, αἵτινες διέρρευον μετὰ τὴν πρώτην ἐκείνην συνάντησιν, ἤμην ἐξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς. Μοὶ ἐφαίνετο, ὅτι ἐταξείδευον ἐπὶ νεφῶν. Παρετήρουν τοὺς συμμαθητάς μου μετ' οἴκτου ὁμοῦ πρὸς περιφρόνησιν. Εἶχον ἤδη τὸ ὠραιότερον καὶ γλυκύτερον αἰσθημα, ὅπερ ἐφηρμόζετο εἰς ὃν πραγματικὸν συνάμα καὶ ἰδεώδες. Ἡ εὐτυχία μου ἦτο τόσον μεγάλη, καθόσον ἠθανόμην ἰδανικῶν καὶ πλατωνικῶν ἔρωτα καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ γνωρίζῃ κανεὶς τίποτε. Μὲ ἠυχαρίσται νὰ λέγω συχνὰ εἰς τὸν Ἀνδρέαν :

— Τὴν ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾷ.

Ὁ φίλος μου δὲν παρεπονεῖτο διὰ τὰς λακωνικὰς ταύτας ἐξομολογήσεις, ἀλλ' ἐχαιρένεν ἀφ' οὗ μὲ ἔβλεπε τόσον εὐτυχῆ.

Ὁ ἰατρός μὲ συνεχάρη διὰ τὸ ἐξαιρετικὸν ἀποτέλεσμα τῶν λουτρῶν καὶ μὲ συνεβούλευσε νὰ τὰ ἐξακολουθήσω.

Νὰ τὴν βλέπω, νὰ τὴν ἀγαπῶ, νὰ τῇ ὀμιλῶ ! Τί περισσότερο ἐπεθύμουν ; Τὴν ἔβλεπον δις τῆς ἐβδομάδος, τὴν ἐλάτρευον ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου. Ἄν οἱ λόγοι μου δὲν εἶχον ἀκόμη ἐκφράση τὸ πάθος μου, τὰ βλέμματά μου δὲν ἦσαν εὐγλωττότερα ἀπὸ τὴν γλυκύτεραν γλῶσσαν τοῦ κόσμου ; Ἄν αἱ συνδιαλέξεις μας ἦσαν κοιναὶ κατὰ τὸ φαινόμενον, δὲν ἤξιζον περισσότερο ἀπὸ τὰς τρυφεροτέρας ἐξομολογήσεις ;

Δὲν ἐπραγματοποιεῖτο τὸ ὄνειρόν μου, ἀφ' οὗ τὴν ἐκύτταζον γλυκὰ εἰς τὰ μάτια κεντῶσαν ἢ ράπτουσαν πλησίον τῶν ἀνθεσμένων ἀνδῶν, ὅπου αἱ παπαροῦναι καὶ αἱ πασχαλῆαι εἶχον ἀντικατασταθῆ ἀπὸ ὅλα τὰ ἄνθη καὶ τὰ ρόδα τοῦ Ἰουνίου ;

Ἦνοιγον καθ' ἐκάστην τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον μοὶ εἶχε δανείσῃ. Τὸ διέτρεξα κατ' ἀρχὰς φύλλον πρὸς φύλλον, χωρὶς νὰ τὸ ἀναγνώσω, εὐτυχῆς ἐπὶ τῇ σκέψει, ὅτι τὸ εἶχεν ἐκείνη ἐγγίσῃ, ὅτι εἶχε προσηλώσῃ τὰ βλέμματά της ἐπὶ τῶν σελίδων του. Ἀπνευσεν ἠδὴ λεπτόν ἄρωμα, ὅπερ μὲ ἐμέθυεν. Κατόπιν τὸ ἀνέγνωσα μετὰ προσοχῆς ἀνακαλύπτον εἰς ἕκαστον στίχον μύχιον αἰσθημα, τὸ ὁποῖον ἀντεπεκρίνετο εἰς τὴν κατὰστασιν τῆς ψυχῆς μου.

Ἐκράτησα ἐπὶ πολὺ τὸν τόμον ἐκείνον

διότι μου εφαινετο, ὅτι δὲν ἤμην ἀποχωρισμένος ἀπ' ἐκείνης ἔχων τὸ βιβλίον τῆς πλησίον μου. Ἐπειτα μού ἐπῆλθεν ἰδέα τις, τὴν ὁποίαν εὕρισκον ὀρθοτάτην. Εἶχον γράφῃ ὀλίγους συγκινητικούς στίχους, τοὺς ὁποίους ἡ τύχη μὲ ἐβοήθει νὰ μεταβιβάσω ἄνευ νὰ φοβηθῶ τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα.

Τοὺς ἀντέγραψα λοιπὸν ἐπὶ ἐρωτικῶν ἀρτῶν, ὃν ἔθηκα εἰς τὴν πρώτην σελίδα τοῦ βιβλίου καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἐκτελέσω τὸ ὑφὲς σχεδίου μου τὴν προσεχῆ τρίτην.

* *

Τὴν φορὰν ταύτην δὲν ὑπῆρξα τόσο εὐνοηχῆς, διότι ἡ Λιζέτα ἐκάθητο εἰς τὴν συνηθῆ θέσιν, ἀλλὰ περικυκλωμένη ἀπὸ πολλὰ πρόσωπα, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνατο ἡ ἡγήτρια κ. Δουπρέ ὁλὸν ὀμιλοῦσα, ἑτέρα ἡμετέρα μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένη μετὰ ταινίας καὶ πτερὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ εἰς ἀνήρως ἰσχυρῶς ἐκτετατῶν ἐτῶν, ἰσχυρὸς καὶ μὲ ὑπερλαχολικόν.

— Θὰ εἶνε οἰκογενειακοὶ φίλοι, ἐσκέφθη ἀνεχώρησα.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὑπῆρξα εὐτυχέστερος, ἢ ἢ ἦτο μόνη. Τῇ ἐξέφρασα τὴν λύπην, ἡ ὁποίαν ἐδοκίμασα μὴ κατορθώσας νὰ τῇ ἀλλῶ τὴν προηγηθεῖσαν τρίτην. Ἐδιδόλογγήθη, διότι ἐκράτησα ἐπὶ τόσο χρόνον τὸ βιβλίον καὶ τῆς τὸ ἀπέδωκα μὲ τὴν ἀκρίβειαν νὰ τὸ ἀνοίξῃ εἰς τὴν πρώτην ἡμέραν.

Τὴν παρετήρησα μετὰ ψυχικῆς ἀγωνίας. Ἐκείνη καὶ ἐφαινετο κολακευομένη.

— Εἶνε ὠραῖον, εἶναι ἐξαισίον, εἶπεν.

Εὐθὺς μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, χωρὶς νὰ ἔχω προσχεδιάσῃ, ἤρπασα τὴν χεῖρά της, ἡ ὁποίαν ἐρυθρίων ἐκ συγκινησεως ἐφίπυ γρυφερῶς, λέγων : Σὰς ἀγαπῶ !

Χωρὶς νὰ ἐκπλαγῇ, χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν μικροτέραν δυσἀρέσκειαν, μὲ βλέμμα ἡμετέρας περιπαθείας, ὅπερ ἐξέλαβα ὡς ἐξοργισμὸν τὸ : « Παιδί ! » εἶπεν.

— Αὐτὸ τοῦτο ὑπῆρξε πᾶν.

κ. Δουπρέ δίδουσα διαταγὰς διὰ τῆς ἀλλοῦσης φωνῆς τῆς ἤρχετο πρὸς τὸ μέγεθος.

Ἐκπλαγῆς κατακόκκινος, ἐκπληκτος διὰ τὸ ἄκουσθαι, ἐξάλλος διὰ τὸν θρίαμβόν μου, ἀνήγαγον συγκινημένους.

* *

τὸν πρῶτον ἐκεῖνο φίλημα, τὸ τόσο ἡδύ ἐθυστικόν, μετέβαλε πάραυτα τὴν φύσιν ἐρωτῶς μου. Ἐντυπώσεις νέαι μὲ ἀλλοῦσαν, συγκινησεως παράδοξοι ἤρχισαν μὲ ταράττωσιν. Ὑπερήφανος ἐκ τῆς ἐπισημότησεως ταύτης ἐβάδιζον μὲ τὸ μέτωπον ἡδύ καὶ καθ' ἑκάστην ἔλεγα εἰς τὸν ἑαυτῶν.

— Ἐχω ἐρωμένην.

Ἐκείνος, χωρὶς νὰ μού λέγῃ τίποτε, μὲ ἤρπει μετ' ἐκπληξέως μεμιγμένης μετὰ

τὸ τῆς τελευταίας συναντήσεως ἡ Λιζέτα ἐν παρίστατο πλέον πρὸ ἐμοῦ μὲ τὴν ἡδύ ἐκείνην ἰδανικότητα. Τὴν ἐφαντα-

ζῶμην ἐκτοτε θέλγουσιν καὶ πραγματικὴν ἐν τῇ παρθενηκῇ περιβολῇ τῆς, τῆς ὁποίας καὶ ἀνοικταὶ χεῖριδες ἀφινον νὰ φαίνηται βραχίων λευκὸς καὶ καλῶς πεπλασμένος. Οἱ περιπαθείς ὀφθαλμοὶ τῆς, ἡ ξανθὴ καὶ μυροβόλος κόμη τῆς, τὰ ὄμοια καὶ κατακόκκινα χεῖλη τῆς ἐξήσκουν ἐπ' ἐμοῦ τοιαύτην ἐντύπωσιν, ὥστε ἡμέραν καὶ νύκτα ὠνειροπόλουμι περὶ αὐτῆς.

— ὦ ! ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν, ἐνηγκαλισμένοι οἱ δύο μας, ἀλληλοκουτταζόμενοι, ἔχοντες τὰ χεῖλη ἠνωμένα, νὰ ἀπεθνήσκομεν μαζί !

Ἐπὶ δεκαπέντε ὁλοκλήρους ἡμέρας δὲν τὴν συνήτησα οὔτε μίαν φορὰν. Τί εἶχε συμβῆ ; Δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐξηγήσω τὴν διηνηκῆ ταύτην ἀπουσίαν. Μήπως ἐθύμωσε διὰ τὸ ἀπότομον ἐκεῖνο κίνημα ; Ἄνεχώρησεν ἴσως διὰ τὴν ἐξοχήν· ἀλλὰ τότε ἔπρεπε νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ. Ἐὰν ἦτο ἀσθενής ! Ἡ τελευταία αὕτη σκέψις μὲ ἐτάραπτεν. Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισα νὰ ἐξέλθω ἐκ τῆς φοβερῆς ταύτης ἀβεβαιότητος,

Μίαν παρασκευὴν περὶ τὰς ἀρχὰς Ἰουλίου, ἀφ' οὗ ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἵνα μὴ διεγείρω τὰς ὑπονοίας τοῦ ἐπιστάτου, ἐξῆλθον, ὅτε οὗτος εἶχε τὰ νῦτα ἐστραμμένα πρὸς τὸ μέρος μου.

Ἐφθασα εἰς τὴν προσφιλῆ θέσιν τῆς. Κανείς. Ἐκάθησα ἐλπίζων, ὅτι θὰ ἤρχετο ἡ κ. Δουπρέ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἠδυνάμην νὰ ζητήσω πληροφορίας. Τίποτε.

Ἦρξις τότε νὰ περιπατῶ εἰς τὸν κήπον, μὴ γνωρίζων ποῦ νὰ σταματήσω, μὴ δίδων καμμίαν προσοχὴν εἰς τὰς νέας ἀντιθέσεις καὶ εἰς τὰ νέα ῥόδα, τὰ ὁποῖα ἤνοιγον ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Αἶφνης ἤκουσα θόρυβον καὶ φωνήν, ἥτις μὲ ἐτρόμαξεν. Ἐσταμάτησα, διότι προαίσθημα κινδύνου μὲ κατέλαθεν.

Ἐκρύβην ὀπισθεν δένδρου κρατῶν τὴν ἀναπνοὴν μου καὶ ἀνοίξας μετὰ προφυλάξεως τὸ πυκνὸν φύλλωμα εἶδον τὴν Λιζέταν καὶ τὸν ἀξιωματικὸν τῶν δραγόνων, τὸν ὁποῖον ἀπαξ εἶχον συναντήσῃ. Ἐφαινοντο συγκινηθέντες καὶ ὀμίλου μετὰ περιπαθείας.

— Διατί μὲ ὑποπτεύεις ἀδίκως ; ἔλεγεν ἡ Λιζέτα μὲ τρέμουσαν φωνήν. Γνωρίζεις καλῶς, ὅτι ἀγαπῶ μόνον σέ.

— Τὸ γνωρίζω, ἀπήντησεν ὁ ἀξιωματικὸς, ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ κατεργάρης, ὅστις συχνὰ πέρνει βόλτες γύρω σου, δὲν μού ἀρέσει καθόλου.

»Νὰ μὴν εἶμαι Φαλανβέρζ, ἂν δὲν τοῦ κόψω καὶ τὰ δύο αὐτὰ μὲ τὸ ξιφὸς μου.

Καὶ σύρων κατὰ τὸ ἤμισυ τὴν ἀπαστράπτουσαν σπάθην του τὴν ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἐκ νέου εἰς τὴν θήκην μετὰ φοβεροῦ θορύβου.

Ἦκολούθησα ἀκροποδητῆ τὴν σκιερὰν δεινροστοιχίαν χωρὶς νὰ περιμένω περισσότερον καὶ ἐφθασα ἀμέσως εἰς τὸ Λύκειον. Οὐδέποτε εἶχον δοκιμάσῃ τοιαύτην συγκινησιν.

Δὲν ἐφοβήθη, ὦ ! ὄχι, διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἐσκεπτόμην οὔτε τὰ ὠτά μου, ἀλλ' ἐπιπτον ἀποτόμως ἐκ τοῦ ὕψους τῶν ὀνειρῶν καὶ τῆς εὐτυχίας μου εἰς τὴν φοβερὰν πραγματικότητα.

— Μὲ ἀπατᾷ μὲ ἓνα δραγόνον ! ἐσκεπτόμην, ἂ ! τὴν ἀθλίαν, τὴν μισῶ, τὴν περιφρονῶ τώρα. Δὲν θέλω πλέον νὰ τὴν ἐπαινῶ . . .

Ἦμην κάτωχρος ὡς νεκρὸς, ρίγος διέτρεχε τὸ σῶμά μου. Προσεποιοῦμαι, ὅτι μὲ ἐβλάψε τὸ λουτρόν. Ἀφ' οὗ κατεκλίθη καὶ ἔμεινα μόνος εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἐκλαυσα πικρῶς. Ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἤμην κατατεθλιμμένος καὶ ἀπαρηγόρητος. Ὁ ἰατρός μὲ διέταξε νὰ παύσω πλέον τὰ λουτρά, μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ, πῶς ἔφεραν τοιοῦτον ἀποτέλεσμα, ἀφ' οὗ τόσο πολὺ μὲ εἶχον ὠφελήσῃ κατ' ἀρχάς.

Μετὰ μικρὸν ἡ κατάστασις μου ἐκαλλιτέρευσε, ἐπανέλαβον τακτικῶς τὰ μαθήματα, λέγων κατ' ἐμαυτὸν κατ' ἑκάστην μετὰ φρίκης : « Λιζέτα, τέρας διπροσωπίας καὶ ἀγνωμοσύνης ! »

Εἶπον εἰς τὸν Ἀνδρέα μετ' ἀπογοητεύσεως :

— Διέκοψα τὰς σχέσεις μετ' ἐκείνης. Μὲ ἠπάτα.

* *

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν διακοπῶν καθύστερασεν ἡ θλίψις καὶ ὁ ἔρωσ μου.

Συνήθισα τοὺς ἐμπαιγμούς καὶ τὰς εἰρωνείας τῆς εἰμαρμένης. Ἀνέγνωσα μετ' ἀπληστίας τὸν Μυσσέ καὶ παρηγορούμην ἐπαναλαμβάνων τὰς ἀράς του. Κατάρθωσα νὰ γείνω φιλόσοφος καὶ νὰ πιστεύσω, ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν ἀξίζουσι τὰς περιποιήσεις, δι' ὧν τὰς περιβάλλουσιν.

Ὅτε ἐπέστρεψα εἰς τὸ Λύκειον, ἐνεθυμήθη, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, τὰ ἀπολεσθέντα ὄνειρά μου. Τίς ἤξευρε ; Ἴσως μὲ ἀγαπᾷ ἀκόμη καὶ μετανοεῖ διὰ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον μού ἔκαμην ;

Δὲν ἐκράτηθη καὶ ἠρώτησα τὸν ἐπιστάτην. Ἐμαθον παρ' αὐτοῦ, ὅτι ἡ δεσποινὶς Δουπρέ ἐνυμφεῖθη πρὸ ὀλίγου χρόνου τὸν υἱὸν ἐμπόρου τινός, τὸν νέον, τὸν ὁποῖον εἶδον μίαν ἡμέραν μετὰ τῆς μητρὸς του παρὰ τῆ κ. Δουπρέ. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀξιωματικὸν τῶν δραγόνων, οὗτος εἶχε μετατεθῆ εἰς ἕτερον σύνταγμα.

Μού ἐφάνη, ὅτι ἀπληθύνθη ἀπὸ βάρους, ὅπερ μού ἐπίεξε τὸ στήθος. Ἐξεδικήθη.

ΚΩΝΣΤ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

ΕΞΕΔΟΘΗ

A. Award, μαιευτῆρος ἐν τοῖς Νοσοκομείοις τῶν

Παρισίων

ΤΟ

ΝΕΟΓΝΟΝ

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ—ΥΓΙΕΙΝΗ—ΘΗΛΑΣΙΣ

Μετάφρασις **Κ. Κυριακίδου**, ὑφηγητοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ. Μετὰ 12 μεγάλων εἰκόνων ἐν τῷ κεμένῳ.

Πωλεῖται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » (ὁδὸς Πρασσατείου ἀρ.10) ἀντὶ φρ.1,50, ἀποστέλλεται δὲ ἐλεύθ. ταχυδρ. τελῶν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.